

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA (ES) 2018/844**(2018. gada 30. maijs),****ar ko groza Direktīvu 2010/31/ES par ēku energoefektivitāti un Direktīvu 2012/27/ES par energoefektivitāti****(Dokuments attiecas uz EEZ)**

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 194. panta 2. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Savienība ir apņēmusies izveidot ilgtspējīgu, konkurētspējīgu, drošu un dekarbonizētu energosistēmu. Enerģētikas savienība un klimata un enerģētikas politikas satvars laikposmam līdz 2030. gadam paredz vērienīgas Savienības saistības: līdz 2030. gadam samazināt siltumnīcefekta gāzu emisijas vismaz par 40 % salīdzinājumā ar 1990. gada līmeni, palielināt patērētās atjaunojamo energoresursu enerģijas īpatsvaru, panākt enerģijas ietaupījumus atbilstīgi Savienības līmeņa mērķu vērienīgumam un vairot Eiropas enerģētisko drošību, konkurētspēju un ilgtspēju.
- (2) Minēto mērķu sasniegšanas nolūkā Savienības energoefektivitātes tiesību aktu 2016. gada pārskatīšana tiek kombinēta ar 2030. gadam nospraustā Savienības energoefektivitātes mērķrādītāja pārvērtēšanu, kā prasīts Eiropadomes 2014. gada secinājumos, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2012/27/ES ⁽⁴⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2010/31/ES ⁽⁵⁾ pamatnoteikumu pārskatīšanu un finansēšanas mehānisma, tostarp Eiropas strukturālo un investīciju fondu (ESI fondi) un Eiropas Stratēģisko investīciju fonda (ESIF), nostiprināšanu, kā rezultātā tirgū uzlabosies finansiālie nosacījumi investīcijām energoefektivitātē.
- (3) Direktīvā 2010/31/ES bija noteikts, ka Komisijai tā līdz 2017. gada 1. janvārim ir jāpārskata, ņemot vērā minētās direktīvas piemērošanas laikā gūto pieredzi un panākumus, un vajadzības gadījumā jā sagatavo priekšlikumi.
- (4) Lai sagatavotos minētajai pārskatīšanai, Komisija īstenoja vairākus pasākumus, lai ievāktu faktus par Direktīvas 2010/31/ES īstenošanu dalībvalstīs, un koncentrējās uz to, kas darbojas labi un ko varētu uzlabot.
- (5) Pārskatīšanas iznākums un Komisijas ietekmes novērtējums lika secināt, ka ir vajadzīgi vairāki grozījumi, lai stiprinātu pašreizējos Direktīvas 2010/31/ES noteikumus un vienkāršotu dažus aspektus.
- (6) Savienība ir apņēmusies līdz 2050. gadam izveidot ilgtspējīgu, konkurētspējīgu, drošu un dekarbonizētu energosistēmu. Lai sasniegtu minēto mērķi, dalībvalstīm un investoriem ir vajadzīgi pasākumi, kuru mērķis ir līdz 2050. gadam sasniegt ilgtermiņa siltumnīcefekta gāzu emisiju mērķi un dekarbonizēt ēku fondu, kas rada aptuveni 36 % no visām CO₂ emisijām Savienībā. Dalībvalstīm būtu jācenšas panākt izmaksefektīvu līdzsvaru starp energoapgādes dekarbonizēšanu un enerģijas galapatēriņa samazināšanu. Šajā nolūkā dalībvalstīm un investoriem ir

⁽¹⁾ OV C 246, 28.7.2017., 48. lpp.⁽²⁾ OV C 342, 12.10.2017., 119. lpp.⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2018. gada 17. aprīļa nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2018. gada 14. maija lēmums.⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/27/ES (2012. gada 25. oktobris) par energoefektivitāti, ar ko groza Direktīvas 2009/125/EK un 2010/30/ES un atceļ Direktīvas 2004/8/EK un 2006/32/EK (OV L 315, 14.11.2012., 1. lpp.).⁽⁵⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2010/31/ES (2010. gada 19. maijs) par ēku energoefektivitāti (OV L 153, 18.6.2010., 13. lpp.).

nepieciešams skaidrs redzējums, pēc kura virzīt savu politiku un pieņemt investīciju lēmumus un kurš ietver indikatīvus valstu atskaites punktus un pasākumus energoefektivitātes jomā nolūkā sasniegt īstermiņa (2030), vidēja termiņa (2040) un ilgtermiņa (2050) mērķus. Paturot prātā minētos mērķus un ņemot vērā Savienības vispārējo energoefektivitātes mērķu vērienīgumu, dalībvalstīm ir būtiski precizēt sagaidāmo iznākumu no savām ilgtermiņa atjaunošanas stratēģijām un uzraudzīt attīstību ar vietējo progresa rādītāju noteikšanas palīdzību, ievērojot apstākļus un attīstību valstī.

- (7) 2015. gada Parīzes nolīgums par klimata pārmaiņām, ko pieņēma pēc Apvienoto Nāciju Organizācijas Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām Pušu konferences 21. sesijas (COP 21), veicina Savienības centienus dekarbonizēt tās ēku fondu. Ņemot vērā, ka gandrīz 50 % no Savienības galīgā energopatēriņa izmanto siltumapgādē un aukstumapgādē un no tiem 80 % izmanto ēkās, Savienības enerģētikas un klimata mērķu sasniegšana ir saistīta ar Savienības centieniem atjaunot savu ēku fondu, piešķirot prioritāti energoefektivitātei, izmantojot principu "energoefektivitāte pirmajā vietā", kā arī apsverot atjaunojamo energoresursu ieviešanu.
- (8) Direktīvas 2012/27/ES noteikumi par ilgtermiņa atjaunošanas stratēģijām būtu jāpārceļ uz Direktīvu 2010/31/ES, kur tie iedarētos labāk. Dalībvalstīm vajadzētu spēt izmantot savas ilgtermiņa atjaunošanas stratēģijas, lai pievērstos ugunsdrošībai un riskiem saistībā ar spēcīgu seismisko aktivitāti, kas ietekmē ar energoefektivitāti saistītus atjaunošanas pasākumus un ēku mūža ilgumu.
- (9) Lai panāktu ļoti energoefektīvu un dekarbonizētu ēku fondu un lai nodrošinātu, ka ilgtermiņa atjaunošanas stratēģijas panāk nepieciešamo progresu esošo ēku pārveidē par gandrīz nulles enerģijas ēkām, jo īpaši palielinot pilnīgu atjaunošanu daudzumu, dalībvalstīm būtu jāsniedz skaidras pamatnostādnes un jānorāda izmērāmas, mērķtiecīgas darbības, kā arī jāveicina vienlīdzīga piekļuve finansējumam, tostarp tiem savā ēku fonda segmentiem, kuriem ir vissliktākie rādītāji, enerģētiski nabadzīgiem patērētājiem, sociālajiem mājokļiem un māsaimniecībām ar atšķirīgas motivācijas dilemmām, vienlaikus ņemot vērā cenu pieņemamību. Lai turpinātu atbalstīt nepieciešamos uzlabojumus savā īres mājokļu fondā, dalībvalstīm būtu jāapsver iespēja ieviest vai turpināt piemērot prasības par noteiktu energoefektivitātes līmeni izīrējamajiem īpašumiem saskaņā ar energoefektivitātes sertifikātiem.
- (10) Saskaņā ar Komisijas ietekmes novērtējumu atjaunošanas vidējam tempam gadā vajadzētu būt 3 %, lai rentabli sasniegtu Savienības vērienīgos mērķus attiecībā uz energoefektivitāti. Ņemot vērā, ka katrs papildu ietaupītāis 1 % enerģijas samazina gāzes importu par 2,6 %, ārkārtīgi svarīgi ir skaidri mērķi attiecībā uz esošā ēku fonda atjaunošanu. Līdz ar to centieni palielināt ēku energoefektivitāti aktīvi sniegtu ieguldījumu Savienības enerģētiskajā neatkarībā un vēl piedevām sniegtu lielisku iespēju radīt darbvietas Savienībā, jo īpaši maziem un vidējiem uzņēmumiem. Šajā kontekstā dalībvalstīm būtu jāņem vērā tas, ka ir vajadzīga skaidra saikne starp to ilgtermiņa atjaunošanas stratēģijām un atbilstīgām iniciatīvām prasmju attīstības un izglītības veicināšanai būvniecības un energoefektivitātes nozarēs.
- (11) Būtu jāņem vērā vajadzība samazināt enerģētisko nabadzību saskaņā ar kritērijiem, ko noteikušas dalībvalstis. Atjaunošanas stratēģijās izklāstot valsts darbības, kuras sekmē enerģētiskās nabadzības samazināšanu, dalībvalstīm ir tiesības noteikt to, ko tās uzskata par atbilstīgām darbībām.
- (12) Savās ilgtermiņa atjaunošanas stratēģijās un plānošanas darbībās un pasākumos dalībvalstis varētu izmantot tādas koncepcijas kā atspērienbrīži, proti, energoefektivitātes atjaunošanas veikšanai izdevīgi brīži ēkas dzīves ciklā, piemēram, no rentabilitātes vai traucējumu viedokļa.
- (13) Pasaules Veselības Organizācijas 2009. gada pamatnostādnes paredz, ka attiecībā uz telpu gaisa kvalitāti ēkas ar sekmīgākiem ekspluatācijas rādītājiem nodrošina iemītniekiem augstāku komforta līmeni un labklājību un uzlabo veselību. Termiskie tilti, nepietiekama izolācija un neplānoti gaisa plūsmas ceļi var izraisīt virsmas temperatūras pazemināšanos zem rasas punkta un mitrumu. Tāpēc ir būtiski nodrošināt pilnīgu un homogēnu izolāciju ēkām, tostarp balkoniem, logiem, jumtiem, sienām, durvīm un grīdām, un īpaša uzmanība būtu jāpievērš tam, lai nepieļautu nevienas ēkas iekšējās virsmas temperatūras pazemināšanos zem rasas punkta temperatūras.

- (14) Dalībvalstīm būtu jāatbalsta esošo ēku energoefektivitātes uzlabojumi, kas veicina veselīgas telpu vides panākšanu, tostarp aizvācot azbestu un citas kaitīgas vielas, nepieļaujot kaitīgu vielu nelikumīgu aizvākšanu un veicinot atbilstību spēkā esošajiem tiesību aktiem, piemēram, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvām 2009/148/EK ⁽¹⁾ un (ES) 2016/2284 ⁽²⁾.
- (15) Ir svarīgi nodrošināt, lai pasākumi, kas tiek veikti ēku energoefektivitātes uzlabošanai, nebūtu vērsti tikai uz norobežojošo konstrukciju uzlabošanu, bet aptvertu visus ēkas attiecīgos elementus un tehniskās sistēmas, piemēram, tādus pasīvos elementus, kuri ir daļa no pasīvajām tehnikām un kuru uzdevums ir samazināt siltumapgādes vai aukstumapgādes energo pieprasījumu un apgaismojumam un ventilācijai nepieciešamo energopatēriņu, tādējādi uzlabojot telpu termisko un vizuālo komfortu.
- (16) Finanšu mehānismiem, iniciatīvām un finanšu iestāžu mobilizēšanai ēku energoefektivitātes atjaunošanas nolūkā vajadzētu ieņemt centrālu vietu valstu ilgtermiņa atjaunošanas stratēģijās, un dalībvalstīm tie būtu aktīvi jāveicina. Šādiem pasākumiem cita starpā vajadzētu sekmēt ar energoefektivitāti saistītus hipotekāros aizdevumus tādai ēku atjaunošanai, par ko tiek sertificēts, ka tā ir energoefektīva, veicināt valsts iestāžu investīcijas energoefektīvā ēku fondā, piemēram, ar publiskajām un privātajām partnerībām vai fakultatīviem energoefektivitātes līgumiem, mazināt investīciju šķietamo riskantumu, nodrošināt pieejamus un pārredzamus konsultāciju rīkus un palīdzības instrumentus, piemēram, vienas pieturas aģentūras, kuras sniedz integrētus enerģētikas atjaunošanas pakalpojumus, kā arī citu pasākumu un iniciatīvu īstenošanu, piemēram, to, kuri minēti Komisijas iniciatīvā "Energoviedu ēku vieda finansēšana".
- (17) Dabā balstīti risinājumi, piemēram, pārdomāti plānota ielu veģetācija, zaļie jumti un sienas, kas ēkas izolē un noēno, palīdz mazināt pieprasījumu pēc enerģijas, ierobežojot vajadzību pēc siltumapgādes un aukstumapgādes un uzlabojot ēku energoefektivitāti.
- (18) Būtu jāveicina jaunu risinājumu pētniecība un testēšana vēsturisko ēku un objektu energoefektivitātes uzlabošanai, vienlaikus aizsargājot un saglabājot kultūras mantojumu.
- (19) Attiecībā uz jaunām ēkām un ēkām, kurās veic nozīmīgu atjaunošanu, dalībvalstīm būtu jāmudina izmantot augstas efektivitātes alternatīvas sistēmas, ja tas ir tehniski, funkcionāli un ekonomiski iespējams, vienlaikus pievēršoties tādiem jautājumiem kā veselīgs telpu mikroklimats, ugunsdrošība un riski, kas saistīti ar spēcīgu seismisko aktivitāti, saskaņā ar vietējiem drošuma noteikumiem.
- (20) Lai sasniegtu ēku energoefektivitātes politikas mērķus, būtu jāuzlabo energoefektivitātes sertifikātu pārredzamība, nodrošinot, ka ir noteikti un tiek konsekventi piemēroti visi aprēķiniem vajadzīgie parametri – gan attiecībā uz sertifikāciju, gan minimālajām energoefektivitātes prasībām. Dalībvalstīm būtu jāpieņem pienācīgi pasākumi, lai nodrošinātu, piemēram, ka uzstādīto, nomainīto vai modernizēto ēkas inženiertehnisko sistēmu, piemēram, telpas apkurei, gaisa kondicionēšanai vai ūdens sildīšanai, sniegums tiek dokumentēts, tā lai šos datus varētu izmantot ēku sertificēšanā un atbilstības pārbaudīšanā.
- (21) Pašregulējošu ierīču uzstādīšana esošās ēkās temperatūras atsevišķai regulēšanai katrā istabā vai, ja tas ir pamatoti, noteiktā apsildītā ēkas daļas zonā būtu jāapsver tad, ja tas ir ekonomiski iespējams, piemēram, ja izmaksas ir mazākas nekā 10 % no kopējām siltumgeneratoru nomaiņas izmaksām.
- (22) Arī inovācija un jaunas tehnoloģijas ir faktori, kuru iespaidā ēku sektors var sekmēt vispārēju ekonomikas dekarbonizāciju, tostarp transporta nozarē. Piemēram, ēkas var būt faktors, kas stimulē elektrotransportlīdzekļu viedajai uzlādei nepieciešamās infrastruktūras izbūvi, un var arī dod iespēju dalībvalstīm, ja tās to vēlas, izmantot automobiļu akumulatorus kā elektroenerģijas avotu.
- (23) Kopā ar palielinātu atjaunojamās elektroenerģijas ražošanas īpatsvaru elektrotransportlīdzekļu izmantošanas rezultātā rodas mazākas oglekļa emisijas un uzlabojas gaisa kvalitāte. Elektrotransportlīdzekļi ir svarīgs elements pārejā uz tīru enerģiju, kas balstīta uz energoefektivitātes pasākumiem, alternatīvo kurināmo, atjaunojamo energoresursu

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/148/EK (2009. gada 30. novembris) par darba ņēmēju aizsardzību pret risku, kas saistīts ar pakļaušanu azbesta iedarbībai darba vietā (OV L 330, 16.12.2009., 28. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/2284 (2016. gada 14. decembris) par dažādu gaisu piesārņojošo vielu valstu emisiju samazināšanu un ar ko groza Direktīvu 2003/35/EK un atceļ Direktīvu 2001/81/EK (OV L 344, 17.12.2016., 1. lpp.).

enerģiju un novatoriskiem enerģētiskās elastības pārvaldības risinājumiem. Var efektīvi izmantot būvnormatīvus, lai ieviestu konkrēti vērstas prasības atbalstīt uzlādes infrastruktūras uzstādīšanu dzīvojamu un nedzīvojamo ēku automašīnu stāvvietās. Dalībvalstīm būtu jāparedz pasākumi, ar ko vienkāršo uzlādes infrastruktūras ieviešanu, lai novērstu tādas šķēršļus kā pretrunīgi stimuli un administratīvie sarežģījumi, ar kuriem sastopas atsevišķi īpašnieki, mēģinot uzstādīt uzlādes punktu savā stāvvietā.

- (24) Kabeļkanālu infrastruktūra rada atbilstošus nosacījumus uzlādes punktu ātrai izvietošanai vajadzības gadījumā un nepieciešamajās vietās. Dalībvalstīm būtu jānodrošina elektromobilitātes attīstība līdzsvarotā un rentablā veidā. Jo īpaši gadījumos, kad tiek veikta nozīmīga atjaunošana, kas saistīta ar elektroinfrastruktūru, būtu jāveic pienācīga kabeļkanālu infrastruktūras uzstādīšana. Īstenojot valstu tiesību aktu prasības attiecībā uz elektromobilitāti, dalībvalstīm būtu pienācīgi jāapsver iespējamie dažādie apstākļi, piemēram, tas, kam pieder ēkas un tām blakus esošās stāvvietas, publiskās stāvvietas, ko pārvalda privātas struktūras, un ēkas, kas reizē ir gan dzīvojamās, gan nedzīvojamās ēkas.
- (25) Ērti pieejama infrastruktūra samazinās uzlādes punktu uzstādīšanas izmaksas atsevišķiem īpašniekiem un nodrošinās elektrotransportlīdzekļu lietotājiem piekļuvi uzlādes punktiem. Savienības līmeņa elektromobilitātes prasību noteikšana autostāvvietu iepriekšējai aprīkošanai un uzlādes punktu uzstādīšanai ir efektīvs veids, kā tuvākajā nākotnē veicināt elektrotransportlīdzekļus, vienlaikus radot iespēju turpmākai attīstībai vidējā un ilgā termiņā par zemākām izmaksām.
- (26) Kad dalībvalstis nosaka savas no 2025. gada piemērojamās prasības par uzlādes punktu minimālo skaitu, kas jāierīko nedzīvojamās ēkās, kurās ir vairāk nekā 20 stāvvietu, tām būtu jāņem vērā attiecīgie apstākļi valstī, reģionā un uz vietas, kā arī iespējamās dažādas vajadzības un apstākļi, balstoties uz atrašanās vietu, ēkas tipu, sabiedriskā transporta pārklājumu un citiem atbilstīgiem kritērijiem, nolūkā nodrošināt samērīgu un atbilstīgu uzlādes punktu izvietošanu.
- (27) Tomēr dažos ģeogrāfiskos apgabalos ar konkrētiem neaizsargātības faktoriem var būt konkrētas grūtības nodrošināt atbilstīgu elektromobilitātes prasībām. Tas varētu attiekties uz tālākajiem reģioniem Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 349. panta nozīmē to nomaļuma, izolētības, nelielo izmēru, sarežģīto topogrāfisko un klimata apstākļu dēļ, kā arī uz izolētām mikrosistēmām, kuru elektrotīklus varētu vajadzēt izvērst, lai tie spētu tikt galā ar turpmāku vietējā transporta elektrifikāciju. Šādos gadījumos būtu jāļauj dalībvalstīm nepiemērot elektromobilitātes prasības. Neatkarīgi no minētās atkāpes, transporta elektrifikācija var būt iedarbīgs līdzeklis, ar ko risināt gaisa kvalitātes vai piegādes drošības problēmas, ar kurām minētie reģioni un sistēmas bieži sastopas.
- (28) Piemērojot prasības par elektromobilitātes infrastruktūru, kas paredzētas Direktīvas 2010/31/ES grozījumos, kā izklāstīts šajā direktīvā, dalībvalstīm būtu jāapsver vajadzība pēc vispusīgas un saskanīgas pilsētplānošanas, kā arī alternatīvu, drošu un ilgtspējīgu transporta veidu un to atbalsta infrastruktūras veicināšanas, piemēram, nodrošinot speciālu stāvvietas infrastruktūru elektrovēlspējiem un transportlīdzekļiem cilvēkiem ar ierobežotām pārvietošanās spējām.
- (29) Tāpat būtu jānosaka Digitalā vienotā tirgus un Enerģētikas savienības programmas, lai tās kalpotu kopīgiem mērķiem. Energosistēmas digitalizācijas iespējām enerģētikas nozare piedzīvo straujas pārmaiņas – sākot ar atjaunojamo energoresursu integrāciju un beidzot ar viedtīkliem un viedajām tehnoloģijām piemērotām ēkām. Ēku sektora digitalizācijas kontekstā Savienības savienojamības mērķi un ieceres attiecībā uz lieljaudas sakaru tīklu izvēršanu ir svarīgi viedajiem mājokļiem un labi savienotām kopienām. Būtu vajadzīgi mērķorientēti stimuli, lai veicinātu viedajām tehnoloģijām piemērotu sistēmu un digitālu risinājumu izmantošanu būvētajā vidē. Tas rada jaunas energoetaupījumu iespējas, sniedzot patērētājiem precīzāku informāciju par to patēriņa modeļiem un ļaujot sistēmas operatoram efektīvāk pārvaldīt elektrotīklu.
- (30) Būtu jāizmanto viedgatavības indikators, lai izmērītu ēku spēju izmantot informācijas un komunikācijas tehnoloģijas un elektroniskās sistēmas nolūkā pielāgot ēku ekspluatāciju iemītņiem vajadzībām un tīklam un uzlabot ēku energoefektivitāti un vispārējo sniegumu. Ar viedgatavības indikatoru būtu jāpalielina ēku īpašnieku un iemītņnieku izpratne par to, kāda ir ēku automatizācijas un ēku inženiertehnisko sistēmu elektroniskās uzraudzības vērtība, un būtu jāsniedz pārliecība ēkas iemītņniekiem par faktiskajiem ietaupījumiem, ko nodrošina šāda jauna, uzlabota funkcionalitāte. Viedgatavības vērtēšanas sistēmas izmantošanai dalībvalstīm vajadzētu būt fakultatīvai.

- (31) Lai Direktīvu 2010/31/ES pielāgotu tehnikas progresam, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt aktus saskaņā ar LESD 290. pantu nolūkā minēto direktīvu papildināt, nosakot viedgatavības indikatora definīciju un metodoloģiju tā aprēķināšanai. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī, un lai minētās apspriešanās tiktu rīkotas saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu ⁽¹⁾. Jo īpaši, lai deleģēto aktu sagatavošanā nodrošinātu vienādu dalību, Eiropas Parlaments un Padome visus dokumentus saņem vienlaicīgi ar dalībvalstu ekspertiem, un minēto iestāžu ekspertiem ir sistemātiska piekļuve Komisijas ekspertu grupu sanāksmēm, kurās notiek deleģēto aktu sagatavošana.
- (32) Lai nodrošinātu vienotus nosacījumus ar šo direktīvu grozītās Direktīvas 2010/31/ES īstenošanai, būtu jāpiešķir Komisijai īstenošanas pilnvaras attiecībā uz kārtību tam, kā ieviest fakultatīvu vienotu Savienības sistēmu, ar ko vērtēt ēku viedgatavību. Minētās pilnvaras būtu jāizmanto saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 182/2011 ⁽²⁾.
- (33) Lai nodrošinātu, ka ar energoefektivitāti saistītie finanšu pasākumi ēku atjaunošanā tiek piemēroti vislabākajā veidā, tie būtu jāsaista ar atjaunošanas darbu kvalitāti, ņemot vērā plānotos vai panāktos enerģijas ietaupījumus. Tādēļ minētie pasākumi būtu jāsaista ar atjaunošanā izmantotā aprīkojuma vai materiālu energoefektivitāti, ar uzstādītāja sertifikācijas vai kvalifikācijas līmeni, ar energoauditu vai ar uzlabojumu, kas panākts atjaunošanas rezultātā un kas būtu jānovērtē, salīdzinot energoefektivitātes sertifikātus, kuri izdoti pirms un pēc atjaunošanas, izmantojot standarta vērtības vai citu pārredzamu un samērīgu metodi.
- (34) Pašreizējās neatkarīgās energoefektivitātes sertifikātu kontroles sistēmas var izmantot atbilstības pārbaudīšanā, un tās būtu jānostiprina, lai nodrošinātu, ka sertifikāti ir kvalitatīvi. Gadījumos, kad neatkarīgā energoefektivitātes sertifikātu kontroles sistēma ir papildināta ar fakultatīvu datubāzi, pārsniedzot ar šo direktīvu grozītās Direktīvas 2010/31/ES prasības, to var izmantot atbilstības pārbaudei un statistikas sagatavošanai par reģionālajiem vai valsts mēroga ēku fondiem. Ir vajadzīgi kvalitatīvi dati par ēku fondu, un tos daļēji varētu iegūt no datubāzēm, ko teju visas dalībvalstis pašlaik izstrādā un pārvalda energoefektivitātes sertifikātu vajadzībām.
- (35) Saskaņā ar Komisijas ietekmes novērtējumu tika konstatēts, ka noteikumi par apkures sistēmu un gaisa kondicionēšanas sistēmu inspicēšanu nav efektīvi, jo tie nepietiekami nodrošina minēto tehnisko sistēmu sākotnējo un turpināto sniegumu. Pašlaik nepietiekama vērība tiek pievērsta pat lētiem energoefektivitātes tehniskiem risinājumiem, kas atmaksājas ļoti īsā laikā, piemēram, apkures sistēmas hidrauliskajai balansēšanai un termostatisko vārstu uzstādīšanai vai nomaīnai. Noteikumi par inspicēšanu būtu jāgroza, lai nodrošinātu, ka inspekcijas dod labākus rezultātus. Minētajiem grozījumiem vajadzētu būt vēršamiem uz centrālās apkures sistēmu un gaisa kondicionēšanas sistēmu inspekcijām, tostarp tad, kad minētās sistēmas ir kombinētas ar ventilācijas sistēmām. Minētajiem grozījumiem vajadzētu izslēgt nelielas apkures sistēmas, piemēram, elektriskos sildītājus un malkas krāsnis, ja tās nesasniedz inspekciju robežvērtības, ievērojot Direktīvu 2010/31/ES, kas grozīta ar šo direktīvu.
- (36) Veicot inspekcijas un lai praksē sasniegtu paredzētos ēku energoefektivitātes uzlabojumus, mērķim vajadzētu būt uzlabot apkures sistēmu, gaisa kondicionēšanas sistēmu un ventilācijas sistēmu faktisko energoefektivitāti reālas izmantošanas apstākļos. Šādu sistēmu faktisko sniegumu ietekmē enerģija, ko izmanto dinamiski mainīgos tipiskos vai vidējos darbības apstākļos. Lielākajā daļā laika šādi apstākļi prasa izmantot tikai daļu no nominālās jaudas, un tādēļ apkures sistēmu, gaisa kondicionēšanas sistēmu un ventilācijas sistēmu inspekcijās vajadzētu ietvert novērtējumu par iekārtu attiecīgajām spējām uzlabot sistēmas sniegumu dažādos apstākļos, piemēram, daļējas slodzes darbības apstākļos.
- (37) Ēkas automatizācija un ēkas inženiertehnisko sistēmu elektroniska uzraudzība ir pierādījusi sevi kā efektīva inspekciju aizstājēja, jo sevišķi lielās sistēmās, un tām ir milzīgs potenciāls nodrošināt rentablus un ievērojamus energoetaupījumus gan patērētājiem, gan uzņēmumiem. Šādu iekārtu uzstādīšana būtu uzskatāma par pašu rentablāko alternatīvu inspekcijām lielās nedzīvojamās ēkās un daudzdzīvokļu ēkās, kas ir pietiekami lielas, lai iekārtu izmantošana atmaksātos mazāk nekā trijos gados, jo tas ļauj rīkoties atkarībā no sniegtās informācijas, tādējādi laika gaitā

⁽¹⁾ OV L 123, 12.5.2016., 1. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

nodrošinot energoetaupījumus. Kas attiecas uz neliela mēroga iekārtām, uzstādītāju sniegtai sistēmas sniegumu apliecinošai dokumentācijai būtu jāpalīdz verificēt atbilstību minimālajām prasībām, kas noteiktas visām ēkas inženiertehniskajām sistēmām.

- (38) Būtu jāpatur pašreizējā iespēja dalībvalstīm izvēlēties tādus pasākumus, kas kā alternatīvu apkures sistēmu, gaisa kondicionēšanas sistēmu, apvienotas apkures un ventilācijas sistēmu un apvienotas gaisa kondicionēšanas un ventilācijas sistēmu inspekcijām paredz konsultāciju sniegšanu, ar noteikumu, ka, iesniedzot Komisijai ziņojumu, to vispārējā ietekme ir tikusi dokumentēta kā līdzvērtīga inspekcijas ietekmei pirms minēto pasākumu piemērošanas.
- (39) Regulāru apkures un gaisa kondicionēšanas sistēmu inspekciju ieviešana saskaņā ar Direktīvu 2010/31/ES bija saistīta ar nozīmīgu administratīvu un finansiālu ieguldījumu no dalībvalstu un privātā sektora puses, tostarp ekspertu apmācībai un akreditācijai, kvalitātes nodrošināšanai un kontrolei, kā arī inspekciju izmaksām. Dalībvalstis, kuras ir pieņēmušas vajadzīgos pasākumus regulāru inspekciju izveidei un ir ieviesušas efektīvas inspekciju shēmas, var uzskatīt par lietderīgu turpināt tās izmantot, tostarp attiecībā uz nelielām apkures un gaisa kondicionēšanas sistēmām. Šādos gadījumos dalībvalstīm nevajadzētu būt pienākumam minētās stingrākās prasības paziņot Komisijai.
- (40) Neskarot dalībvalstu izvēli piemērot ēku energoefektivitātes standartu kopumu, kas izstrādāti ar Komisijas uzdevumu M/480 Eiropas Standartizācijas komitejai (CEN), minēto standartu atzīšana un veicināšana visās dalībvalstīs labvēlīgi ietekmētu to, kā tiek īstenota Direktīva 2010/31/ES, kas grozīta ar šo direktīvu.
- (41) Komisijas Ieteikumā (ES) 2016/1318 ⁽¹⁾ par gandrīz nulles enerģijas ēkām ir aprakstīts, kā Direktīvas 2010/31/ES īstenošana varētu vienlaikus nodrošināt ēku fonda pārveidi un pāreju uz ilgtspējīgāku ergoapgādi, kas piedevām palīdzētu realizēt arī siltumapgādes un dzesēšanas stratēģiju. Lai nodrošinātu pienācīgu īstenošanu, vajadzētu atjaunināt ēku energoefektivitātes aprēķina pamatnoteikumus un vajadzētu mudināt uzlabot norobežojošo konstrukciju energoefektivitāti, izmantojot darbu, ko paveikusi CEN saskaņā ar Komisijas uzdevumu M/480. Dalībvalstis var izvēlēties to vēl papildināt, sniedzot papildu skaitliskus rādītājus, piemēram, par visas ēkas kopējo enerģijas patēriņu vai siltumnīcefekta gāzu emisijām.
- (42) Šai direktīvai nevajadzētu liegt dalībvalstīm iespēju noteikt vērienīgākas energoefektivitātes prasības ēkām un ēku elementiem, ciktāl šādas prasības ir saderīgas ar Savienības tiesību aktiem. Tas nav pretrunā Direktīvu 2010/31/ES un 2012/27/ES mērķiem, ja minētās prasības zināmos apstākļos var ierobežot tādu ražojumu uzstādīšanu vai izmantošanu, uz ko attiecas citi piemērojami Savienības saskaņošanas tiesību akti, ar noteikumu, ka šādas prasības nerada nepamatotus šķēršļus tirgū.
- (43) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķi, proti, samazināt enerģijas apjomu, kas vajadzīgs, lai apmierinātu energo pieprasījumu ēku tipiskas izmantošanas apstākļos, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet, ņemot vērā vajadzību garantēt konsekveni attiecībā uz kopīgajiem mērķiem, izpratni un politisko gribu, minēto mērķi var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai.
- (44) Šī direktīva pilnībā respektē dalībvalstu īpatnības un atšķirības un to kompetenci saskaņā ar LESD 194. panta 2. punktu. Turklāt šīs direktīvas mērķis ir dot iespēju apmainīties ar paraugpraksi, lai veicinātu pāreju uz augsti energoefektīvu ēku fondu Savienībā.
- (45) Saskaņā ar Dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem ⁽²⁾ dalībvalstis ir apņēmušās, paziņojot savus transponēšanas pasākumus, pamatotos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstīgajām daļām valsts pieņemtos transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.

⁽¹⁾ Komisijas Ieteikums (ES) 2016/1318 (2016. gada 29. jūlijs) par gandrīz nulles enerģijas ēku veicināšanas vadlīnijām un par paraugpraksi, kā nodrošināt, ka no 2020. gada visas jaunās ēkas ir gandrīz nulles enerģijas ēkas (OV L 208, 2.8.2016., 46. lpp.).

⁽²⁾ OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

(46) Tāpēc būtu attiecīgi jāgroza Direktīvas 2010/31/ES un 2012/27/ES,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Grozījumi Direktīvā 2010/31/ES

Direktīvu 2010/31/ES groza šādi:

1) direktīvas 2. pantu groza šādi:

a) panta 3) punktu aizstāj ar šādu:

“3) “ēkas inženiertehniskā sistēma” ir tehnisks aprīkojums, kas nodrošina ēkas vai ēkas daļas telpas apkuri, telpas dzesēšanu, ventilāciju, mājāsaimniecības karstā ūdens apgādi, iebūvēto apgaismojumu, ēkas automatizāciju un vadību, elektroenerģijas ražošanu objektā, vai šādu sistēmu kombinācija, ieskaitot tās sistēmas, kurās izmanto atjaunojamo energoresursu enerģiju;”;

b) iekļauj šādu apakšpunktu:

“3.a) “ēkas automatizācijas un vadības sistēma” ir sistēma, kas ietver visus produktus, programmatūru un inženierijas pakalpojumus, kuri var sekmēt energoefektīvu, ekonomisku un drošu ēkas inženiertehnisko sistēmu ekspluatāciju, izmantojot automatisku vadību un atvieglojot minēto ēkas inženiertehnisko sistēmu manuālo pārvaldību;”;

c) iekļauj šādus apakšpunktus:

“15.a) “apkures sistēma” ir to sastāvdaļu kombinācija, kuras ir vajadzīgas, lai nodrošinātu telpu gaisa apstrādi tā, ka tiek palielināta temperatūra;

15.b) “siltumģenerators” ir apkures sistēmas daļa, kas ražo lietderīgu siltumu vienā vai vairākos šādos procesos:

a) kurināmā sadedzināšana, piemēram, apkures katlā;

b) Džoula efekts elektriskās pretestības apkures sistēmas sildelementos;

c) siltuma uztveršana no apkārtējā gaisa, ventilācijas izplūdes gaisa vai ūdens vai zemes siltuma avota, izmantojot siltumsūkni;

15.c) “energoefektivitātes līgums” ir energoefektivitātes līgums, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2012/27/ES (*) 2. panta 27) punktā;

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/27/ES (2012. gada 25. oktobris) par energoefektivitāti, ar ko groza Direktīvas 2009/125/EK un 2010/30/ES un atceļ Direktīvas 2004/8/EK un 2006/32/EK (OV L 315, 14.11.2012., 1. lpp.);”;

d) pievieno šādu apakšpunktu:

“20) “izolēta mikrosistēma” ir mikrosistēma, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/72/EK (*) 2. panta 27) punktā.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu (OV L 211, 14.8.2009., 55. lpp.);”;

2) iekļauj šādu pantu:

“2.a pants

Ilgtermiņa atjaunošanas stratēģija

1. Katra dalībvalsts izstrādā ilgtermiņa atjaunošanas stratēģiju, kas veicina tās dzīvojamo un nedzīvojamo ēku fonda, gan valsts, gan privāto, atjaunošanu, tā ka tas līdz 2050. gadam kļūst par ļoti energoefektīvu un dekarbonizētu ēku fondu, veicinot esošo ēku rentablu pārveidošanu par gandrīz nulles enerģijas ēkām. Katru ilgtermiņa atjaunošanas stratēģiju iesniedz saskaņā ar piemērojamiem plānošanas un ziņošanas pienākumiem, un tajā ietver:

- a) pārskatu par ēku fondu valstī, balstoties, attiecīgā gadījumā, uz statistikas izlasi un atjaunoto ēku sagaidāmo īpatsvaru 2020. gadā;
- b) rentablu atjaunošanas pieeju noteikšanu atkarībā no ēkas veida un klimatiskās joslas, apsverot iespējamus svarīgus atspērienbrīžus, ja tādi ir, ēkas dzīves ciklā;
- c) politiku un darbības ar mērķi stimulēt ēku rentablu pilnīgu atjaunošanu, tostarp pakāpenisku pilnīgu atjaunošanu, un atbalstīt mērķtiecīgus rentablu pasākumus un atjaunošanu, piemēram, ieviešot fakultatīvu ēku atjaunošanas pasu sistēmu;
- d) pārskatu par politiku un darbībām, kas vērstas uz tiem sava ēku fonda segmentiem, kuriem ir vissliktākie rādītāji, atšķirīgas motivācijas dilemmām un tirgus nepilnībām, un izklāstu par attiecīgām valsts darbībām, ar kurām sekmē enerģētiskās nabadzības mazināšanu;
- e) politiku un darbības, kas vērstas uz visām publiskajām ēkām;
- f) pārskatu par valsts iniciatīvām, kuru mērķis ir veicināt viedas tehnoloģijas un labi savienotas ēkas un kopienas, kā arī prasmes un izglītību būvniecības un energoefektivitātes nozarēs; un
- g) uz pierādījumiem balstītas aplēses par paredzētajiem enerģijas ietaupījumiem un plašākiem ieguvumiem, piemēram, saistībā ar veselību, drošumu un gaisa kvalitāti.

2. Savā ilgtermiņa atjaunošanas stratēģijā katra dalībvalsts iekļauj ceļvedi ar pasākumiem un vietējā līmenī noteiktiem izmērāmiem progresa rādītājiem, lai valstī nodrošinātu augstas energoefektivitātes un dekarbonizētu ēku fondu un lai veicinātu esošo ēku rentablu pārveidošanu par gandrīz nulles enerģijas ēkām, nolūkā līdz 2050. gadam sasniegt izvirzīto ilgtermiņa mērķi, proti, samazināt siltumnīcefekta gāzu emisijas Savienībā par 80–95 % salīdzinājumā ar 1990. gada līmeni. Ceļvedi iekļauj indikatīvus atskaites punktus 2030., 2040. un 2050. gadam un precizē, kā tie palīdz sasniegt Savienības energoefektivitātes mērķus saskaņā ar Direktīvu 2012/27/ES.

3. Lai atbalstītu to, ka tiek mobilizēti ieguldījumi 1. punktā minēto mērķu sasniegšanai vajadzīgajā atjaunošanā, dalībvalstis atvieglo piekļuvi piemērotiem mehānismiem, kas ļauj:

- a) apvienot projektus grupās, tostarp pa ieguldījumu platformām vai grupām un pa mazo un vidējo uzņēmumu konsorcijiem, lai nodrošinātu piekļuves iespējas investoriem, kā arī paketes veida risinājumus iespējamiem klientiem;
- b) mazināt energoefektivitātes darbību šķietamo riskantumu investoriem un privātajam sektoram;
- c) izmantot publisko finansējumu, lai tādējādi piesaistītu papildu ieguldījumus no privātā sektora vai novērstu konkrētas tirgus nepilnības;
- d) virzīt ieguldījumus uz energoefektīvu publisko ēku fondu saskaņā ar *Eurostat* norādījumiem; un
- e) izveidot pieejamus un pārredzamus konsultāciju rīkus, piemēram, vienas pieturas aģentūras patērētājiem un energokonsultāciju pakalpojumus, lai informētu par attiecīgiem ar energoefektivitāti saistītiem atjaunošanas pasākumiem un finanšu instrumentiem.

4. Komisija apkopo un izplata – vismaz valsts iestādēm – informāciju par paraugpraksi attiecībā uz veiksmīgām publiskā un privātā finansējuma shēmām ar energoefektivitāti saistītiem atjaunošanas pasākumiem, kā arī informāciju par shēmām mazapjoma energoefektivitātes atjaunošanas projektu apvienošanai grupās. Komisija apzina un izplata informāciju par paraugpraksi attiecībā uz finanšu stimuliem atjaunošanai no patērētāju viedokļa, ņemot vērā izmaksefektivitātes atšķirības starp dalībvalstīm.

5. Lai atbalstītu savas ilgtermiņa atjaunošanas stratēģijas izstrādi, katra dalībvalsts pirms savas ilgtermiņa atjaunošanas stratēģijas iesniegšanas Komisijai par to rīko sabiedrisko apspriešanu. Katra dalībvalsts savai ilgtermiņa atjaunošanas stratēģijai pielikumā pievieno savas sabiedriskās apspriešanas rezultātu kopsavilkumu.

Katra dalībvalsts nosaka kārtību, kādā tās ilgtermiņa atjaunošanas stratēģijas īstenošanas laikā iekļaujošā veidā notiek apspriešanās.

6. Savas ilgtermiņa atjaunošanas stratēģijas pielikumā katra dalībvalsts pievieno sīkāku informāciju par savas visnesenākās ilgtermiņa atjaunošanas stratēģijas īstenošanu, tostarp par plānoto politiku un darbībām.

7. Katra dalībvalsts var izmantot savu ilgtermiņa atjaunošanas stratēģiju, lai pievērstos ugunsdrošībai un riskiem saistībā ar spēcīgu seismisko aktivitāti, kas ietekmē ar energoefektivitāti saistītus atjaunošanas pasākumus un ēku mūža ilgumu.”;

3) direktīvas 6. pantu aizstāj ar šādu:

“6. pants

Jaunas ēkas

1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka jaunas ēkas atbilst minimālajām energoefektivitātes prasībām, kas noteiktas saskaņā ar 4. pantu.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka pirms jaunu ēku būvniecības sākšanas tiek ņemta vērā augstas efektivitātes alternatīvu sistēmu, ja tādas ir pieejamas, tehniskā, vides un ekonomiskā iespējamība.”;

4) direktīvas 7. panta piekto daļu aizstāj ar šādu:

“Attiecībā uz ēkām, kurās veic nozīmīgu atjaunošanu, dalībvalstis veicina augstas efektivitātes alternatīvu sistēmu izmantošanu, ciktāl tas ir tehniski, funkcionāli un ekonomiski iespējams, un pievēršas tādiem jautājumiem kā veselīgs telpu mikroklimats, ugunsdrošība un riski saistībā ar spēcīgu seismisko aktivitāti.”;

5) direktīvas 8. pantu aizstāj ar šādu:

“8. pants

Ēkas inženiertehniskās sistēmas, elektromobilitāte un viedgatavības indikators

1. Lai varētu uzlabot ēkas inženiertehniskās sistēmas enerģijas izmantošanu, dalībvalstis nosaka sistēmas prasības attiecībā uz vispārējo energoefektivitāti, pareizu uzstādīšanu un pienācīgiem izmēriem, regulējumu un kontroli esošajās ēkās ierīkotajām inženiertehniskajām sistēmām. Dalībvalstis var arī piemērot šīs sistēmas prasības jaunām ēkām.

Sistēmas prasības nosaka jaunām, nomainītām un modernizētām ēku inženiertehniskajām sistēmām, un tās piemēro, ciktāl tas ir tehniski, ekonomiski un funkcionāli iespējams.

Dalībvalstis prasa, lai jaunas ēkas, ja tas ir tehniski un ekonomiski iespējams, tiktu aprīkotas ar pašregulējošām ierīcēm temperatūras atsevišķai regulēšanai katrā istabā vai, ja tas ir pamatoti, noteiktā apsildītā ēkas daļas zonā. Esošajās ēkās šādas pašregulējošas ierīces prasa ierīkot tad, kad tiek nomainīti siltumģeneratori, ja tas ir tehniski un ekonomiski iespējams.

2. Attiecībā uz jaunām nedzīvojamām ēkām un nedzīvojamām ēkām, kurās veic nozīmīgu atjaunošanu, ar vairāk nekā desmit stāvvietām, dalībvalstis nodrošina, ka tiek ierīkots vismaz viens uzlādes punkts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/94/ES (*) nozīmē un kabelkanālu infrastruktūra, t. i., elektrības kabeļiem paredzēti kanāli, vismaz katrai piektajai stāvvietai, lai vēlākā stadijā būtu iespējams ierīkot elektrotransportlīdzekļu uzlādes punktus, ja:

a) automašīnu stāvvietas atrodas ēkas iekšienē un – nozīmīgas atjaunošanas gadījumā – atjaunošanas pasākumi ietver automašīnu stāvvietas vai ēkas elektroinfrastruktūru; vai

b) automašīnu stāvvietas atrodas fiziski blakus ēkai un – nozīmīgas atjaunošanas gadījumā – atjaunošanas pasākumi ietver automašīnu stāvvietas vai automašīnu stāvvietu elektroinfrastruktūru.

Komisija līdz 2023. gada 1. janvārim ziņo Eiropas Parlamentam un Padomei par Savienības ēku politikas potenciālo ieguldījumu elektromobilitātes veicināšanā un vajadzības gadījumā ierosina pasākumus šajā sakarā.

3. Līdz 2025. gada 1. janvārim dalībvalstis nosaka prasības par uzlādes punktu minimālo skaitu, kas jāierīko visās nedzīvojamās ēkās, kurās ir vairāk nekā divdesmit stāvvietu.

4. Dalībvalstis var nolemt 2. un 3. punktā minētās prasības nenoteikt vai nepiemērot ēkām, kas ir mazo un vidējo uzņēmumu, kā definēts Komisijas lēmuma 2003/361/EK (**) pielikuma I sadaļā, īpašumā un lietošanā.

5. Attiecībā uz jaunām dzīvojamām ēkām un dzīvojamām ēkām, kurās veic nozīmīgu atjaunošanu, ar vairāk nekā desmit stāvvietām, dalībvalstis nodrošina, ka katrai stāvvietai tiek ierīkota kabeļkanālu infrastruktūra, t. i., elektrības kabeļiem paredzēti kanāli, lai vēlākā stadijā būtu iespējams ierīkot elektrotransportlīdzekļu uzlādes punktus, ja:

- a) automašīnu stāvvietas atrodas ēkas iekšienē un – nozīmīgas atjaunošanas gadījumā – atjaunošanas pasākumi ietver automašīnu stāvvietas vai ēkas elektroinfrastruktūru; vai
- b) automašīnu stāvvietas atrodas fiziski blakus ēkai un – nozīmīgas atjaunošanas gadījumā – atjaunošanas pasākumi ietver automašīnu stāvvietas vai automašīnu stāvvietu elektroinfrastruktūru.

6. Dalībvalstis var nolemt nepiemērot 2., 3. un 5. punktu konkrētām ēku kategorijām, ja:

- a) attiecībā uz 2. un 5. punktu – būvatļaujas pieteikumi vai līdzvērtīgi pieteikumi ir iesniegti līdz 2021. gada 10. martam;
- b) vajadzīgā kabeļkanālu infrastruktūra būtu atkarīga no izolētām mikrosistēmām vai ēkas atrodas tālākajos reģionos LESD 349. panta nozīmē, ja tā rezultātā rastos būtiskas problēmas vietējās enerģosistēmas darbībai un tīktu apdraudēta vietējā tīkla stabilitāte;
- c) uzlādes punktu un kabeļkanālu ierīkošanas izmaksas pārsniedz 7 % no ēkas nozīmīgās atjaunošanas kopējām izmaksām;
- d) uz publisku ēku jau attiecas līdzīgas prasības saskaņā ar Direktīvas 2014/94/ES transponēšanu.

7. Dalībvalstis paredz pasākumus nolūkā vienkāršot uzlādes punktu ierīkošanu jaunās un esošās dzīvojamās un nedzīvojamās ēkās un novērst iespējamus regulatīvos šķēršļus, ieskaitot atļauju izdošanas un apstiprināšanas procedūras, neskarot dalībvalstu tiesību aktus īpašuma un ires jomā.

8. Dalībvalstis apsver to, vai attiecībā uz ēkām, nemotorizēto un zaļo mobilitāti un pilsētplānošanu ir vajadzīga saskaņota politika.

9. Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja tiek uzstādīta, nomainīta vai modernizēta ēkas inženiertehniskā sistēma, tiek novērtēta mainītās daļas un, ja vajadzīgs, visas mainītās sistēmas kopējā energoefektivitāte. Rezultātus dokumentē un dara zināmus ēkas īpašniekam, lai tie arī turpmāk būtu pieejami un tos var izmantot, lai verificētu atbilstību minimālajām prasībām, kas noteiktas, ievērojot šā panta 1. punktu, un lai izdotu energoefektivitātes sertifikātus. Neskarot 12. pantu, dalībvalstis nolemj, vai prasīt jauna energoefektivitātes sertifikāta izdošanu.

10. Komisija līdz 2019. gada 31. decembrim saskaņā ar 23. pantu pieņem deleģētu aktu, ar ko papildina šo direktīvu, izveidojot fakultatīvu vienotu Savienības sistēmu, ar kuru vērtē ēku viedgatavību. Vērtēšana balstās uz novērtējumu par to, kā ēka vai ēkas daļa spēj pielāgot savu ekspluatāciju iemītnieka vajadzībām un tīklam un uzlabot savu energoefektivitāti un vispārējo sniegumu.

Saskaņā ar Ia pielikumu fakultatīvā vienotā Savienības sistēma, ar kuru vērtē ēku viedgatavību:

- a) nosaka viedgatavības indikatora definīciju; un
- b) nosaka metodoloģiju, ar ko tas jāaprēķina.

11. Komisija līdz 2019. gada 31. decembrim un pēc apspriešanās ar attiecīgajām ieinteresētajām personām pieņem īstenošanas aktu, kurā sīki nosaka tehnisko kārtību, kā efektīvi īstenot šā panta 10. punktā minēto sistēmu, tostarp neformālās testēšanas posma grafiku valstu līmenī, un precīzē, kādā veidā sistēma papildina 11. pantā minētos energoefektivitātes sertifikātus.

Minēto īstenošanas aktu pieņem saskaņā ar 26. panta 3. punktā minēto pārbaudes procedūru.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/94/ES (2014. gada 22. oktobris) par alternatīvo degvielu infrastruktūras ieviešanu (OV L 307, 28.10.2014., 1. lpp.).

(**) Komisijas Ieteikums (2003. gada 6. maijs) par mikrouzņēmumu, mazo un vidējo uzņēmumu definīciju (OV L 124, 20.5.2003., 36. lpp.).”;

6) direktīvas 10. panta 6. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“6. Dalībvalstis savus finansiālos pasākumus, kas paredzēti, lai, atjaunojot ēkas, uzlabotu energoefektivitāti, sasaista ar plānotajiem vai panātajiem enerģijas ietaupījumiem, kā noteikts pēc viena vai vairākiem no šādiem kritērijiem:

a) atjaunošanā izmantotā aprīkojuma vai materiālu energoefektivitāte; šādā gadījumā atjaunošanā izmantotais aprīkojums vai materiāls jāuzstāda uzstādītājam ar attiecīgu sertifikācijas vai kvalifikācijas līmeni;

b) standarta vērtības ēku enerģijas ietaupījumu aprēķināšanai;

c) uzlabojums, kas panākts ar šādu atjaunošanu, salīdzinot energoefektivitātes sertifikātus, kas izdoti pirms un pēc atjaunošanas;

d) energoaudita rezultāti;

e) citas tādas attiecīgas, pārredzamas un samērīgas metodes rezultāti, kura parāda energoefektivitātes uzlabojumu.

6.a Energoefektivitātes sertifikātu datubāzes ļauj vākt datus par tajās iekļauto ēku uzskaitīto vai aprēķināto enerģijas patēriņu, tostarp vismaz publiskām ēkām, par kurām energoefektivitātes sertifikāts, kā minēts 13. pantā, ir izsniegts saskaņā ar 12. pantu.

6.b Statistikas un pētniecības nolūkos un ēkas īpašniekam pēc pieprasījuma dara pieejamus vismaz apkopotus anonimizētus datus, kas atbilst Savienības un valstu datu aizsardzības prasībām.”;

7) direktīvas 14. un 15. pantu aizstāj ar šādiem:

“14. pants

Apkures sistēmu inspicēšana

1. Dalībvalstis nosaka pasākumus, kas vajadzīgi, lai ieviestu regulāras inspekcijas apkures sistēmu vai apvienotas telpu apkures un ventilācijas sistēmu ar lietderīgo nominālo jaudu virs 70 kW pieejamajām daļām, piemēram, siltumģenerators, vadības sistēma un cirkulācijas sūkņi, ko izmanto ēku apkurei. Inspicēšanas gaitā novērtē siltumģenerators efektivitāti un lielumu salīdzinājumā ar ēkas apkures vajadzībām un vajadzības gadījumā apsver apkures sistēmas vai apvienotas telpu apkures un ventilācijas sistēmas iespējas optimizēt tās sniegumu tipiskos vai vidējos ekspluatācijas apstākļos.

Ja pēc inspicēšanas, kas veikta, ievērojot šo punktu, nav izdarītas izmaiņas apkures sistēmā vai apvienotas telpu apkures un ventilācijas sistēmā, vai ēkas apkures vajadzībās, dalībvalstis var izvēlēties neprasīt, lai tiktu atkārtoti novērtēts siltumģenerators lielums.

2. Ēkas inženiertehniskās sistēmas, uz kurām skaidri attiecas atrunāts energoefektivitātes kritērijs vai līgumiska vienošanās, kurā norādīts atrunāts energoefektivitātes līmeņa uzlabojums, piemēram, energoefektivitātes līgums, vai kuras pārvalda pakalpojumu sabiedrība vai tīkla operators un tādējādi energoefektivitātes uzraudzības pasākumus tām veic sistēmas pusē, atbrīvo no 1. punktā noteiktajām prasībām, ar noteikumu, ka šādas pieejas kopējā ietekme ir līdzvērtīga tai, kas izriet no 1. punkta.

3. Kā alternatīvu 1. punktam un ja kopējā ietekme ir līdzvērtīga tai, kas izriet no 1. punkta, dalībvalstis var izvēlēties veikt pasākumus, ar kuriem nodrošina, ka lietotājiem tiek sniegtas konsultācijas par siltumģeneratoru nomaiņu, citām izmaiņām apkures sistēmā vai apvienotas telpu apkures un ventilācijas sistēmā un alternatīviem risinājumiem, lai novērtētu minēto sistēmu efektivitāti un piemēroto lielumu.

Pirms piemērot šā punkta pirmajā daļā minētos alternatīvos pasākumus, katra dalībvalsts, iesniedzot Komisijai ziņojumu, dokumentē minēto pasākumu ietekmes līdzvērtīgumu 1. punktā minēto pasākumu ietekmei.

Šādu ziņojumu iesniedz saskaņā ar piemērojamajiem plānošanas un ziņošanas pienākumiem.

4. Dalībvalstis nosaka prasības, ar kurām nodrošina, ka tad, ja tas ir tehniski un ekonomiski iespējams, nedzīvojamās ēkas, kuru lietderīgā nominālā apkures sistēmu vai apvienotas telpu apkures un ventilācijas sistēmu jauda pārsniedz 290 kW, līdz 2025. gadam tiek aprīkotas ar ēku automatizācijas un vadības sistēmām.

Ēku automatizācijas un vadības sistēmas spēj:

- a) pastāvīgi uzraudzīt, reģistrēt, analizēt un dot iespējas koriģēt enerģijas izmantošanu;
- b) salīdzinoši novērtēt ēkas energoefektivitāti, atklāt ēkas inženiertehnisko sistēmu efektivitātes zudumus un informēt par ēku atbildīgo personu vai ēkas inženiertehnisko sistēmu apsaimniekotāju par energoefektivitātes uzlabošanas iespējām; un
- c) nodrošināt komunikāciju ar pieslēgtajām ēkas inženiertehniskajām sistēmām un citām ierīcēm ēkas iekšienē un būt sadarbspējīgas ar ēkas inženiertehniskajām sistēmām neatkarīgi no autortehnoloģiju, ierīču un ražotāju dažādības.

5. Dalībvalstis var noteikt prasības, ar ko nodrošina, ka dzīvojamās ēkas ir aprīkotas ar:

- a) nepārtrauktu elektronisku uzraudzības funkciju, kas mēra sistēmu efektivitāti un informē ēkas īpašniekus vai apsaimniekotājus, ja tā ir ievērojami mazinājusies un ja ir vajadzīga sistēmas apkope; un
- b) efektīvas vadības funkcijām, kas nodrošina enerģijas optimālu ražošanu, sadali, uzglabāšanu un izmantošanu.

6. Ēkas, kas atbilst 4. vai 5. punktam, atbrīvo no 1. punktā noteiktajām prasībām.

15. pants

Gaisa kondicionēšanas sistēmu inspicēšana

1. Dalībvalstis nosaka pasākumus, kas vajadzīgi, lai ieviestu regulāras inspekcijas gaisa kondicionēšanas sistēmu vai apvienotas gaisa kondicionēšanas un ventilācijas sistēmu ar lietderīgo nominālo jaudu virs 70 kW pieejamajām daļām. InsPICēšanas gaitā novērtē gaisa kondicionēšanas sistēmas efektivitāti un lielumu salīdzinājumā ar ēkas dzesēšanas vajadzībām un vajadzības gadījumā apsver gaisa kondicionēšanas sistēmas vai apvienotas gaisa kondicionēšanas un ventilācijas sistēmas iespējas optimizēt tās sniegumu tipiskos vai vidējos ekspluatācijas apstākļos.

Ja pēc inspicēšanas, kas veikta, ievērojot šo punktu, nav izdarītas izmaiņas gaisa kondicionēšanas sistēmā vai apvienotas gaisa kondicionēšanas un ventilācijas sistēmā, vai ēkas dzesēšanas vajadzībās, dalībvalstis var izvēlēties neprasīt, lai tiktu atkārtoti novērtēts gaisa kondicionēšanas sistēmas lielums.

Dalībvalstis, kuras uztur stingrākas prasības, ievērojot 1. panta 3. punktu, ir atbrīvotas no pienākuma tās paziņot Komisijai.

2. Ēkas inženiertehniskās sistēmas, uz kurām skaidri attiecas atrunāts energoefektivitātes kritērijs vai līgumiska vienošanās, kurā norādīts atrunāts energoefektivitātes līmeņa uzlabojums, piemēram, energoefektivitātes līgums, vai kuras pārvalda pakalpojumu sabiedrība vai tīkla operators un tādējādi energoefektivitātes uzraudzības pasākumus tām veic sistēmas pusē, atbrīvo no 1. punktā noteiktajām prasībām, ar noteikumu, ka šādas pieejas kopējā ietekme ir līdzvērtīga tai, kas izriet no 1. punkta.

3. Kā alternatīvu 1. punktam un ja kopējā ietekme ir līdzvērtīga tai, kas izriet no 1. punkta, dalībvalstis var izvēlēties veikt pasākumus, ar kuriem nodrošina, ka lietotājiem tiek sniegtas konsultācijas par gaisa kondicionēšanas sistēmu vai apvienotas gaisa kondicionēšanas un ventilācijas sistēmu nomaīņu, citām izmaiņām gaisa kondicionēšanas sistēmā vai apvienotas gaisa kondicionēšanas un ventilācijas sistēmā un alternatīviem risinājumiem, lai novērtētu minēto sistēmu efektivitāti un piemēroto lielumu.

Pirms piemērot šā punkta pirmajā daļā minētos alternatīvos pasākumus, katra dalībvalsts, iesniedzot Komisijai ziņojumu, dokumentē minēto pasākumu ietekmes līdzvērtīgumu 1. punktā minēto pasākumu ietekmei.

Šādu ziņojumu iesniedz saskaņā ar piemērojamajiem plānošanas un ziņošanas pienākumiem.

4. Dalībvalstis nosaka prasības, ar kurām nodrošina, ka tad, ja tas ir tehniski un ekonomiski iespējams, nedzīvojamās ēkas, kuru lietderīgā nominālā gaisa kondicionēšanas sistēmu vai apvienotas gaisa kondicionēšanas un ventilācijas sistēmu jauda pārsniedz 290 kW, līdz 2025. gadam tiek aprīkotas ar ēku automatizācijas un vadības sistēmām.

Ēku automatizācijas un vadības sistēmas spēj:

- a) pastāvīgi uzraudzīt, reģistrēt, analizēt un dot iespējas koriģēt enerģijas izmantošanu;
- b) salīdzinoši novērtēt ēkas energoefektivitāti, atklāt ēkas inženiertehnisko sistēmu efektivitātes zudumus un informēt par ēku atbildīgo personu vai ēkas inženiertehnisko sistēmu apsaimniekotāju par energoefektivitātes uzlabošanas iespējām; un
- c) nodrošināt komunikāciju ar pieslēgtajām ēkas inženiertehniskajām sistēmām un citām ierīcēm ēkas iekšienē un būt sadarbspējīgas ar ēkas inženiertehniskajām sistēmām neatkarīgi no autortehnoloģiju, ierīču un ražotāju dažādības.

5. Dalībvalstis var noteikt prasības, ar ko nodrošina, ka dzīvojamās ēkas ir aprīkotas ar:

- a) nepārtrauktu elektronisku uzraudzības funkciju, kas mēra sistēmu efektivitāti un informē ēkas īpašniekus vai apsaimniekotājus, ja tā ir ievērojami mazinājusies un ja ir vajadzīga sistēmas apkope; un
- b) efektīvas vadības funkcijām, kas nodrošina enerģijas optimālu ražošanu, sadali, uzglabāšanu un izmantošanu.

6. Ēkas, kas atbilst 4. vai 5. punktam, atbrīvo no 1. punktā noteiktajām prasībām.”;

8) direktīvas 19. pantu aizstāj ar šādu:

“19. pants

Pārskatīšana

Komisija, kam palīdz komiteja, kura izveidota saskaņā ar 26. pantu, pārskata šo direktīvu vēlākais līdz 2026. gada 1. janvārim, ņemot vērā tās piemērošanas laikā gūto pieredzi un panākumus, un vajadzības gadījumā sagatavo priekšlikumus.

Minētajā izvērtēšanā Komisija izskata, kā dalībvalstis Savienības ēku un energoefektivitātes politikā varētu piemērot integrētas rajonu vai apkaimju pieejas, vienlaikus nodrošinot, ka katra ēka atbilst minimālajām energoefektivitātes prasībām, piemēram, izmantojot vispārējas atjaunošanas shēmas, kas attiecas uz vairākām ēkām telpiskā kontekstā, nevis uz vienu ēku.

Komisija jo īpaši izvērtē vajadzību turpināt uzlabot energoefektivitātes sertifikātus saskaņā ar 11. pantu.”;

9) iekļauj šādu pantu:

“19.a pants

Priekšizpēte

Komisija līdz 2020. gadam veic priekšizpēti, precizējot iespējas un grafiku, lai ieviestu autonomu ventilācijas sistēmu inspicēšanu un fakultatīvu ēkas atjaunošanas pasi, kas papildina energoefektivitātes sertifikātus, nolūkā sniegt ceļvedi konkrētas ēkas ilgtermiņa, pakāpeniskai atjaunošanai, kurš balstīts uz kvalitātes kritērijiem un energoauditu un kurā izklāstīti attiecīgi pasākumi un atjaunošanas pasākumi, kas varētu uzlabot energoefektivitāti.”;

10) direktīvas 20. panta 2. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“2. Dalībvalstis jo īpaši sniedz informāciju ēku īpašniekiem vai īrniekiem par energoefektivitātes sertifikātiem, tostarp to nolūku un mērķiem, par rentabliem pasākumiem un vajadzības gadījumā par finanšu instrumentiem, kuru mērķis ir uzlabot ēku energoefektivitāti, un par fosilā kurināmā katlu aizstāšanu ar ilgtspējīgākām alternatīvām. Dalībvalstis sniedz informāciju, izmantojot pieejamus un pārredzamus konsultāciju rīkus, piemēram, konsultācijas par atjaunošanu un vienas pieturas aģentūras.”;

11) direktīvas 23. pantu aizstāj ar šādu:

“23. pants

Deleģēšanas īstenošana

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.
2. Pilnvaras pieņemt 5., 8. un 22. pantā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz piecu gadu laikposmu no 2018. gada 9. jūlija. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms piecu gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automātiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmiem, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.
3. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 5., 8. un 22. pantā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.
4. Pirms deleģētā akta pieņemšanas Komisija apspriežas ar ekspertiem, kurus katra dalībvalsts iecēlusi saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu.
5. Tiklīdz Komisija pieņem deleģētu aktu, tā par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.
6. Saskaņā ar 5., 8. vai 22. pantu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus, vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.”;

12) direktīvas 24. un 25. pantu svītros;

13) direktīvas 26. pantu aizstāj ar šādu:

“26. pants

Komiteju procedūra

1. Komisijai palīdz komiteja. Minētā komiteja ir komiteja Regulas (ES) Nr. 182/2011 nozīmē.
2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 4. pantu.
3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. pantu.”;

14) pielikumus groza saskaņā ar šīs direktīvas pielikumu.

2. pants

Grozījumi Direktīvā 2012/27/ES

Direktīvas 2012/27/ES 4. pantu aizstāj ar šādu:

“4. pants

Ēku renovācija

Pirmo versiju dalībvalstu ilgtermiņa stratēģijām, ar ko mobilizē ieguldījumus gan valsts, gan privāto dzīvojamo ēku un komercplatību fonda renovācijā, publicē līdz 2014. gada 30. aprīlim un pēc tam ik pēc trim gadiem atjaunina un iesniedz Komisijai kā daļu no valstu energoefektivitātes rīcības plāniem.”

3. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības, līdz 2020. gada 10. martam. Dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu minēto noteikumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Tajos ietver arī paziņojumu, ka atsaucies esošajos normatīvajos un administratīvajos aktos, ar kuriem transponē Direktīvu 2010/31/ES vai Direktīvu 2012/27/ES, uzskata par atsaucēm uz minētajām direktīvām, kā tās grozītas ar šo direktīvu. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce un kā formulējams minētais paziņojums.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galveno noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

4. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

5. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2018. gada 30. maijā

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
A. TAJANI

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
L. PAVLOVA

PIELIKUMS

Direktīvas 2010/31/ES pielikumus groza šādi:

1) direktīvas I pielikumu groza šādi:

a) pielikuma 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Ēkas energoefektivitāti nosaka, pamatojoties uz aprēķināto vai faktisko enerģijas izmantošanu, un tā atspoguļo tipisko energopatēriņu telpu apkurei, telpu dzesēšanai, māsaimniecības karstā ūdens apgādei, ventilācijai, iebūvētam apgaismojumam un citām ēkas inženiertehniskām sistēmām.

Ēkas energoefektivitāti izsaka ar skaitlisku norādi par primārās enerģijas izmantošanu (kWh/(m²/gadā)) gan energoefektivitātes sertifikācijas vajadzībām, gan nolūkā izpildīt minimālās energoefektivitātes prasības. Ēkas energoefektivitātes noteikšanai izmantotā metodoloģija ir pārredzama un atvērta inovācijai.

Dalībvalstis savu valsts aprēķina metodoloģiju apraksta, ievērojot valstu pielikumus visaptverošajiem standartiem, proti, ISO 52000-1, 52003-1, 52010-1, 52016-1 un 52018-1, kas izstrādāti saskaņā ar Eiropas Standardizācijas komitejai (CEN) doto M/480 uzdevumu. Šis noteikums nav uzskatāms par minēto standartu juridisku kodifikāciju.”;

b) pielikuma 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Telpu apkurei, telpu dzesēšanai, māsaimniecības karstā ūdens apgādei, ventilācijai, apgaismojumam un citām ēkas inženiertehniskajām sistēmām nepieciešamo enerģiju aprēķina tā, lai optimizētu veselības, telpu gaisa kvalitātes un komforta līmeņus, ko dalībvalstis noteikušas valsts vai reģionālā līmenī.

Primārās enerģijas aprēķina pamatā ir katra energonesēja primārās enerģijas faktori vai svēruma faktori, kā pamatā var būt valsts, reģionālās vai vietējās gada un, iespējams, arī sezonas vai mēneša svērtās vidējās vērtības vai cita specifiskāka informācija, kas darīta pieejama par atsevišķu centralizētu sistēmu.

Primārās enerģijas faktoros vai svēruma faktoros nosaka dalībvalstis. Izmantojot šos faktoros energoefektivitātes aprēķinā, dalībvalstis nodrošina, ka tiek panākta optimāla norobežojošo konstrukciju energoefektivitāte.

Aprēķinot primārās enerģijas faktoros nolūkā aprēķināt ēku energoefektivitāti, dalībvalstis var ņemt vērā enerģijas nesēja piegādātos atjaunojamos energoresursus un uz vietas iegūtus un izmantotus atjaunojamos energoresursus, ar noteikumu, ka to piemēro nediskriminējošā veidā.”;

c) iekļauj šādu punktu:

“2.a Lai izteiktu ēkas energoefektivitāti, dalībvalstis var noteikt papildu skaitliskus rādītājus par kopējo, neatjaunojamās un atjaunojamās primārās enerģijas izlietojumu un par radīto siltumnīcefekta gāzu emisiju CO₂ ekvivalenta kilogramos (m²/gadā).”;

d) pielikuma 4. punkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“4. Ņem vērā šādu aspektu pozitīvo ietekmi.”;

2) iekļauj šādu Ia pielikumu:

“IA PIELIKUMS

VIENOTA VISPĀRĒJA SISTĒMA, AR KO VĒRTĒ ĒKU VIEDGATAVĪBU

1. Komisija nosaka ēku viedgataavības indikatora definīciju un metodoloģiju, ar kuru tas jāaprēķina, lai novērtētu ēkas vai ēkas daļa spēju pielāgot savu ekspluatāciju iemītņieka vajadzībām un tīklam un uzlabot energoefektivitāti un vispārējo sniegumu.

Viedgatavības indikators aptver īpašības, kas saistītas ar lielākiem energoetaupījumiem, salīdzinošo vērtēšanu un pielāgojamību, uzlabotu funkcionalitāti un iespējām, ko sniedz starpsavienotākas un viedākas ierīces.

Metodoloģijā ņem vērā tādus elementus kā, piemēram, viedskaitītājus, ēkas automatizācijas un vadības sistēmas, pašregulējošas ierīces iekštelpu gaisa temperatūras regulēšanai, iebūvētu sadzīves tehniku, uzlādes punktus elektrotransportlīdzekļiem, enerģijas uzglabāšanu un detalizētas funkcijas, un minēto elementu sadarbību, kā arī labvēlīgo ietekmi uz telpu mikroklimatu, energoefektivitāti, snieguma līmeņiem un elastības iespēju.

2. Metodoloģiju balsta uz trīs svarīgākajām funkcijām, kas attiecas uz ēku un tās inženiertehniskajām sistēmām:
 - a) spēja uzturēt ēkas energoefektivitātes veiktspēju un darbību, šajā nolūkā pielāgojot enerģijas patēriņu, piemēram, izmantojot atjaunojamo energoresursu enerģiju;
 - b) spēja pielāgot tās darbības režīmu, lai reaģētu uz iemītņieka vajadzībām, vienlaikus pievēršot pienācīgu uzmanību lietotājdraudzīgas pieejas nodrošināšanai, uzturot veselīgu telpu mikroklimatu un spēju ziņot par enerģijas izmantošanu; un
 - c) ēkas kopējā elektroenerģijas pieprasījuma elastība, tostarp tās spēja nodrošināt iespēju aktīvi un pasīvi, kā arī tieši un netieši piedalīties pieprasījuma reakcijā, attiecībā uz tīklu, piemēram, izmantojot elastību un slodzes maiņas iespējas.
3. Metodoloģijā papildus var ņemt vērā:
 - a) sadarbību starp sistēmām (viedskaitītājiem, ēkas automatizācijas un vadības sistēmām, iebūvētu sadzīves tehniku, ēkā esošām pašregulējošām ierīcēm iekštelpu gaisa temperatūras regulēšanai un sensoriem gaisa kvalitātes noteikšanai telpās un ventilatoriem); un
 - b) pozitīvo ietekmi, ko rada esošie komunikācijas tīkli, jo īpaši to, ka pastāv ātrdarbīgiem sakariem gatava ēkas fiziskā infrastruktūra, piemēram, ar brīvprātīgo marķējumu "gatavs platjoslai", un to, ka pastāv piekļuves punkts daudzdzīvokļu ēkām saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/61/ES (*) 8. pantu.
4. Metodoloģijai nav negatīvas ietekmes uz esošajām valsts energoefektivitātes sertifikācijas sistēmām, un tā balstās uz saistītām iniciatīvām valstu līmenī, vienlaikus ņemot vērā iemītņieku īpašumtiesību, datu aizsardzības, privātuma un drošības principu, atbilstīgi attiecīgajiem Savienības datu aizsardzības un privātuma tiesību aktiem, kā arī labākajām pieejamajām kibernetikas metodēm.
5. Metodoloģijā nosaka vispiemērotāko viedgatavības indikatora formātu, un tā ir vienkārša, pārredzama un viegli saprotama patērētājiem, īpašniekiem, investoriem un pieprasījuma reakcijas tirgus dalībniekiem.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/61/ES (2014. gada 15. maijs) par pasākumiem ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu izvēršanas izmaksu samazināšanai (OV L 155, 23.5.2014., 1. lpp.);

3) direktīvas II pielikumu groza šādi:

- a) pielikuma 1. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

"Kompetentās iestādes vai struktūras, kurām kompetentās iestādes ir deleģējušas atbildību par neatkarīgās kontroles sistēmas īstenošanu, nejaušas izlases veidā atlasa sertifikātus no visiem gadā izdotajiem energoefektivitātes sertifikātiem, un tos verificē. Atlasīto sertifikātu skaits ir pietiekams, lai nodrošinātu statistiski nozīmīgu rezultātu.";

- b) pievieno šādu punktu:

"3. Ja kāda datubāze tiek papildināta ar informāciju, valstu iestādēm uzraudzības un verificācijas nolūkā ir iespēja identificēt informācijas papildinātāju."